

βούλα ή, Κύπρ. Ρόδ.

Άγνωστου ἐτύμου.

Τὸ πρὸς τὸ ἔλυμα κεκαμμένον τμήμα τοῦ ἱστοβοέως τοῦ ἀρότρου. Συνών. *βουλάδα 1*, *βουλᾶτον*.

βουλάδα ή, ἀμάρτ. βουλά Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βούλα* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (**1**). Τὸ βουλά ἐκ τοῦ διαμέσου τύπ. *βουλάα*.

1) *Βούλα*, ὁ ἰδ. **2)** Τὸ κάθετον ξύλον τοῦ χειρομύλου, διὰ τοῦ ὁποίου κινεῖται ἡ ἄνω μυλόπετρα.

βούλακας ὁ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. οὐσ. *βούλα* < *βουλῶ* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ακας κατὰ τύπ. μεγεθυντικόν.

Τόπος ὑποστάς καθίζησιν καὶ πλήρης ὑδάτων: *Ἦνοιξε τὸ χωράφι μας κ' ἐγένηκε βούλακας*. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων.

βουλᾶτον τό, Κάρε.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βούλα* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ᾶτον, δι' ἣν ἰδ. -ᾶτος.

Βούλα, ὁ ἰδ.

βούλε ὁ, Τσακων.

Άγνωστου ἐτύμου.

Ὁ ἀλέκτωρ. Συνών. *κόκορας*, *πετεινός*.

βούλερι ή, ἀμάρτ. *βούλερι* ἀγν. τόπ. *βούλερι* Ἡπ. (Κούρεντ. κ.ά.) *βούλερ* Ὁράκ. (Σουφλ.) *βίλιαρι* Ἡπ. (Κούρεντ.) *γούλιαρ* Μακεδ. *ἀγούλερη* Ὁράκ. (Γανόχ.) *βούλαρος* ὁ, Λεξ. Βυζ. Μπριγκ. Δημητρ. *ἄβούλαρος* Λεξ. Περίδ. Βυζ. *βούλουρας* Εὐβ. (Αἰδηψ. κ.ά.) *βίλουρας* Νάξ. (Ἀπύρανθ. Ἐγκαρ.) *ἄβούλουρας* Σάμ. *ἄβίλουρας* Νάξ. (Ἐγκαρ.) *γούλιερας* Κεφαλλ. *γούλουρας* Κεφαλλ. *ἀγούλιερας* Κεφαλλ. *βούλαρο* τό, Ἡπ. - Λεξ. Δημητρ. *γούλερο* Ἀθ. *γούλαρο* Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ παρὰ Δουκ. *βούλερις*. Πβ. Append. «κάλαμος φραγμίτης, ἡ βούλερις». Ἡ λ. ἀγνωστου ἐτύμου.

1) Ἀγριόχορτα τῆς τάξεως τῶν ἀγρωστωδῶν (*graminaceae*) α) Σόργον τὸ Χαλέπειον (*sorghum Helipensis*) ἔνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀγριοκέχρι*. β) Σόργον τὸ κοινόν (*sorghum vulgare*) ἔνθ' ἄν. Συνών. *ἀγριόσκουπα*, *καλαμπόκι*, *σκούπα*. **2)** Ὁ τρυφερός βλαστὸς τῶν δένδρων Νάξ. (Ἀπύρανθ.) [**]

βουλευτής ὁ, λόγ. κοιν. *βουλιφτής* βόρ. ἰδιώμ. *βουλευτή* Τσακων. *βουλευκή* Τσακων. *βουλευτᾶς* Κύπρ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. *βουλευτής*.

1) Ὁ αἰρετὸς ἀντιπρόσωπος τοῦ λαοῦ εἰς τὴν βουλήν ἔνθ' ἄν. **2)** Ἀνθρώπος κάμνων σχέδια περὶ τοῦ μέλλοντος Μακεδ. (Κοζ.): Παροιμ.

Ἄλλα βουλέτ' οὐ βουλιφτής κί ἄλλα βουλέτ' οὐ Χάρους.

βουλευτίκι τό, Κεφαλλ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βουλευτής* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίκι.

Τὸ ἀξίωμα τοῦ βουλευτοῦ.

βουλεύω Μποέμ Ἀγριολούλ. 49 *βουλεύω* Κύπρ. Τῆλ. Μέσ. *βουλεύομαι* Πελοπν. *βουλεύομαι* Κρήτ. *βουλεύομαι* Ἡπ. Μακεδ. *βουλεύομαι* Ὁράκ. (Μάδυτ.) Γ' ἐνικ. πρόσ. *βουλέτι* Μακεδ. (Κοζ.) Ἀόρ. *βουλεύτηκα* πολλαχ.

Τὸ ἀρχ. *βουλεύω*.

1) Ἐνεργ. καὶ μέσ. ἔχω κατὰ νοῦν, διανοοῦμαι, σκέπτο-

μαι ἔνθ' ἄν. *Βουλέψαμε μὲ τ' ἀοκέρι νὰ πάρη καθένας μας τὸν ἀνθρώπο του καὶ νὰ περάσουμε τὸ Βάλτο Μποέμ ἔνθ' ἄν.* || Παροιμ. φρ.

Βουλεύτηκα νὰ παντρευτῶ καὶ δὲ μ' ἀφίρ' ἡ φτώχεια Λεξ. Δημητρ.

Σὰ βουλευτῆς 'ς τὸν ὕπνο σου, 'ς τὸν ξύπνιο μὴν προσμένῃς (μάταιαι αἱ ἐν ἀδρανείᾳ λαμβανόμεναι ἀποφάσεις) αὐτόθ.

|| Ἄσμ.

Ὁ εἷς βουλεύκει τὸ σπαθὶ κί ὁ ἄλλος τὸ δοξάρι κί ὁ τρίτος ὁ καλύτερος βουλευεῖται 'ς τὴν ἀγάπη Τῆλ.

Συνάζουνταν, βουλεύουνταν τῇ Φίφω νὰ παντρεύων Ἡπ. **2)** Δίδω βουλήν, συμβουλεύω Κύπρ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Σομ.

βουλή ή, κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Μαρτάν.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) β'λή βόρ. ἰδιώμ. οὐλή Κάρε. Πληθ. βουλάες Κύπρ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. *βουλή*.

1) Γνώμη, ἐπιθυμία, θέλησις σύνηθ. καὶ Ἀπουλ (Μαρτάν.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.): *Βουλή Θεοῦ*. Τὸ παιδί πάει μὲ τῇ βουλή τοῦ πατέρα του σύνηθ. Τὸν ἔβαλε οὐ διὰβούλους 'ς τὴ β'λή τ' Ἡπ. Τὸν πιδὶ ἔχ' β'λή κί θὰ προκόψ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀπιδάβαιν' ἄσ' σὴν βουλήν τῇ πατέρα τ' (ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν βουλήν τοῦ πατρός του) Τραπ. || Φρ. *Εἶμαι 'ς τὴ βουλή τοῦ δεῖνα* (ὑπακούω εἰς τὸν δεῖνα). *Βγαίνω ἀπὸ τὴ βουλή τοῦ δεῖνα* (παρακούω εἰς τὸν δεῖνα). *Δίνω βουλή* (συμβουλεύω). *Παίρνω βουλή* (συμβουλεύομαι) πολλαχ. *Βάνω ἢ δίνω βουλή* (συγκατατίθεμαι) Κάσ. Κρήτ. Τὸν ἔχον β'λή τσ' ἀρώτ'μα (τὸν συμβουλεύομαι εἰς πᾶσαν περίστασιν) Σκυρ. || Παροιμ.

Ὁ λύκος κί ἂν ἐγέρασε κί ἄλλαξε τὸ μαλλί του, μηδὲ τῇ γνώμῃ ἄλλαξε μηδὲ καὶ τῇ βουλή του («φύσιν πονηρὰν μεταβαλεῖν οὐ ράδιον») πολλαχ. Οὐ ἄνθρωπος μὲ τῇ β'λή τ' κί οὐ θιὸς μὲ τῇ θ'κή τ' («ἄλλαι μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων, ἄλλα δὲ Θεὸς κελεύει») Ἡπ. || Γνωμ. Ὅπου γέρος κακὸ σκάνταλο, ὅπου γρία κακὴ βουλή Ζάκ. Πὸ οὐλ-λες τὲς βουλάες ἔπαιονε, ποὺ τὴν βουλήν δὲξω μὴν-ι-βκαίν-νης Κύπρ.

Πολλῶν βουλήν ἀγόραζε καὶ τὴ δική σου κρατεῖ Σέριφ.

Ὁ Θεὸς τοῦ κακορρίζικου κακὴ βουλή τοῦ βάνει ἸΒενιζ. Παροιμ. 184, 106. || Ἄσμ.

Ἀγαπημένο μου πουλλά, βουλή ἦρχα νὰ σοῦ πάρω Ἴος

Δοξάζω σε, καλὲ Θεέ, ποῦ 'σαι 'ς τὰ ψηλωμένα, καμμιά βουλή 'ἐν γένεται μὲ δίχως σου ἐσένα Κύπρ.

Εγὼ 'ἐν ἦρχα, ρήαινα, νὰ φά', νὰ ξηφαντώσου, παρὰ βουλήν μοῦ ἔστειλες τῶαι ἦρχεν νὰ μὲ πάρη (ἦρχε νὰ μὲ πάρη ἐνν. ὁ ἀγγελιοφόρος ὁ κομιστής τῆς βουλῆς) αὐτόθ. Συνών. *βούλησι* β) Διανοήσις, σκέψις πολλαχ. καὶ Ἀπουλ. (Μαρτάν.): *Βάνω - δίνω - κάνω - παίρνω βουλή* (ἀποφασίζω). *Βάνω κακὴ βουλή* («κακὰ βουλεύομαι») πολλαχ. Ὁ Θεὸς νὰ σοῦ βάλῃ καλὴ βουλή (εὐχή) Ρόδ. || Παροιμ.

Σ' τοῦ γαμπροῦ βουλή δὲν ἔχουν καὶ 'ς τὴ νύφη μαγειρεύουν (ἐπὶ προώρου ἐνεργείας) Ὁράκ. (Σηλυβρ.) || Ἄσμ.

Σήμερα ἔβαλαν βουλήν οἱ ἄνομοι Ἑβραῖοι, οἱ ἄνομοι καὶ τὰ σκυλλιά, οἱ τριοκαταραμένοι πολλαχ.

*Βουλή κάμαν ἑτοεῖνοι οἱ Ἑβραῖοι
να μᾶς πιάκουν τὸ Κριστό*

Μαρτάν. 2) Τὸ νομοθετικὸν σῶμα τῶν αἵρετῶν ἀντι-
προσώπων τοῦ λαοῦ λόγ. κοιν.: Ἄσμ.

*Δὲ σοῦ 'πα γῶ, Δυσσέα μου, δὲ σοῦ 'πα γῶ, παιδί μου,
μὲ τὴ βουλή μὴν πιάνεσαι, μὲ τοὺς καλαμαράδες;*

Εὐβ. 3) Τὸ κτήριον ὅπου στεγάζεται τὸ κοινοβούλιον,
βουλευτήριον λόγ. κοιν.

βούλημα τό, Ἰων. (Κρήν.) Ρόδ. Χίος κ. ἄ.—Λεξ.
Περὶδ. Βυζ. Βλαστ. 364 βούλ-λημαν Κύπρ. 'ούλημα
Χίος βούλισμα Κρήτ. Σίφν.—Λεξ. Βυζ. βόλιγμαν Πόντ.
(Τραπ.) γούλισμα ἄγν. τόπ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουλῶ, παρ' ὃ καὶ βουλίζω. Ἡ λ. καὶ
παρὰ Σομ.

1) Βύθις, κατάδυσις, καταποντισμός Πόντ. (Τραπ.)
Λεξ. Περὶδ. Βυζ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Σομ. β) Πληθ.
βουλήματα ἢ 'ουλήματα, ἢ δύσις τοῦ ἡλίου Χίος—Λεξ.
Βλαστ. γ) Ἡ πλήρωσις τοῦ στόματος δι' ὕδατος
καὶ ἡ ἐκσπενδόνισις αὐτοῦ μεθ' ὀρμῆς Ρόδ. 2) Κατά-
πτωσις, καθίζησις ἐδάφους Κρήτ. Ρόδ. Ἡ λ. καὶ ὡς
τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βούλισμα Κρήτ. Βουλίσματα Κρήτ.
'Ουλίσματα Κάρι. β) Τόπος εἰς τὸν ὁποῖον δύναται
τις νὰ βυθισθῇ Κύπρ.: Τὸ χωράφιν ἔδει βούλ-λημαν τῶι
βουλ-λοῦν τὰ κτηνά. γ) Ἀγρὸς λιπαρὸς ἔνεκα τῆς συσ-
σφρευμένης ἐν αὐτῷ ἰλύος (κυρίως ἐν ᾧ οἱ πόδες βυθί-
ζονται εἰς τὴν ἰλὺν) ἄγν. τόπ. δ) Βύθις ἐντὸς λάκκου
τοῦ λίνου ἢ τῆς καννάβεως πρὸς ἀποχωρισμὸν τῶν ἰνῶν
τοῦ φλοιοῦ Κύπρ. ε) Κοιλότης σχηματιζομένη εἰς
πρᾶγμα τι ἐκ πίεσεως ἢ κτυπήματος Κύπρ.: Τὸ βούλ-λη-
μαν τοῦ τέξερε. Συνών. βουλημάδα, βουληματιά. 3)
Κατακρήμνισις, κατεδάφισις Ἰων. (Κρήν.)—Λεξ. Περὶδ.
β) Κατακρήμνισμένος τοῖχος ἀγροῦ Σίφν. Συνών.
βουλησιᾶ, βουλιάχτρα 4, βουλίστρα.

βουλημάδα ἢ, ἀμάρτ. βουλισμάδα Πάρ. Σέριφ.
βουλ'ομάδα Πάρ. (Λευκ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βούλημα καὶ τῆς καταλ. -άδα (I).

Βούλημα 2 ε, ὃ ἰδ.

βουληματιά ἢ, Νίσυρ. Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βούλημα καὶ τῆς παραγωγικῆς κα-
ταλ. -εᾶ.

Ποσότης ὕδατος ὅση χωρεῖ εἰς τὸ στόμα. Συνών.
γουλζᾶ.

βουληματιά ἢ, ἀμάρτ. βουλ-λημαδκιά Κύπρ. βου-
λισματιά Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βούλημα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-εᾶ. Ἡ λ. καὶ ἐν τῇ Πεντατεύχ. Hesseling 423.

Βούλημα 2 ε, ὃ ἰδ.: "Ὅσον τῷ ἐδύλωσαμεν τὸ δῶμαν,
ἤρτεν τῷ ἐπάτησεν μέσα 'ς τὸν πηλὸν τῷ ἑκαμέν τον οὐλ-
λον βουλ-λημαδκίεσ Κύπρ. Ἐκαμε βουλισματιά ἐκεῖα ποῦ
χτύπησε Κρήτ. "Ὅλο βουλισματιέσ εἶναι τὸ τοικᾶλι ἀπὸν
τοσὶ χτύπους ἀπὸν τοῦ 'χει δοσμένους αὐτόθ.

βούλησι ἢ, Νίσυρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.)—Λεξ. Δη-
μητρ. βούλησ' Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. βούλησις.

Βουλὴ 1, ὃ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Τί νὰ κάνουμε, ἔτσι ἦταν
ἡ βούλησι τοῦ Θεοῦ Καλάβρυτ. || Ἄσμ.

Χωρὶς ἀγγέλου βούλησιν ἐμπήκε μέσ' 'ς τὸν Ἄδην
Νίσυρ.

βουλησιᾶ ἢ, Τήν.

Ἐκ τοῦ ρ. βουλῶ.

Κατερειπωμένος ξερότοιχος. Συνών. βούλημα 3 β,
βουλιάχτρα 4, βουλίστρα.

βουλητός ἐπίθ. Σύμ. βουλιστός Μύκ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουλῶ, παρ' ὃ καὶ βουλίζω.

1) Βυθισμένος Σύμ.: Βουλητὴ κάεται ἡ βάρκα. 2)
'Ερειπωμένος, κατεστραμμένος Μύκ.: Βλέπει τὴ δουλειά
οὐλὴ βουλιστὴ τσαὶ ἄνθρωπος δὲν ὑπάρχει (ἐκ παραμυθ.)

3) Οὐδ. οὐσ., οἰκία ἐρειπωμένη Μύκ.

βουλι τό, Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουλίε.

Μικρὸς ἀλέκτωρ. Συνών. κοκοράκι, πετειναράκι.

βούλια ἢ, Θεσσ. (Αἰβάν. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βουλιάζω.

1) Τόπος πάσχων συχνὰ καθίζησιν καὶ μάλιστα μετὰ
βροχὴν πολλήν. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Εὐβ. 2) Τέλεσμα
Θεσσ.

βούλιαγκας ὁ, Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λάστ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βούλια καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ακας διὰ τοῦ μεταβατικοῦ τύπ. βούλιακας.

Βαθὺ μέρος κοίτης ποταμοῦ, ὅπου τὸ ὕδωρ ἀνακό-
πτει τὴν φορὰν του περιστρεφόμενον.

βούλιαγμα τό, σύνθηθ. βόλᾱγμαν Πόντ. (Κερασ.)
βούλιαμα Πελοπν. (Ἀργολ. Καλάβρυτ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)
κ.ἄ. βούλιασμα σύνθηθ. βόλᾱσμαν Πόντ. (Τραπ.) σβού-
λιασμα Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βουλιάζω.

1) Καταβύθισις, καταπόντισις σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κε-
ρας. Τραπ.) β) Τὸ ἐκτόπισμα τοῦ πλοίου Λεξ. Δημητρ.:
Τὸ βούλιαγμα τοῦ καραβιοῦ εἶναι τόσοι τόνοι. 2) Τὸ μού-
σκεμα ἐντὸς ὕδατος τῆς ξηρᾶς λινοκαλάμης διὰ νὰ κα-
ταστῇ εὐχερὴς ἡ ἀποφλοίσκισις ΠΓεννάδ. 619. 3) Ἡ
κάλυψις ἐντὸς λάκκου τοῦ κορμοῦ τῆς ἀμπέλου ἀφιεμέ-
νων δύο κλάδων ἐκατέρωθεν πρὸς βλάστησιν Πελοπν.
(Ἀργολ.) 4) Κατεδάφισις, κατακρήμνισις, ἐπὶ οἰκίας,
τοίχου κττ. πολλαχ. β) Καθίζησις τοῦ ἐδάφους πολλαχ.
γ) Τὸ μέρος τὸ ὑποστάν καθίζησιν Εὐβ. Στερελλ.
(Αἰτωλ.) κ. ἄ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βού-
λιαμα Αἰτωλ. Βούλιασμα Εὐβ. (Κονίστρ.) Βουλιάσματα Εὐβ.
(Ἐπισκοπ.) 5) Πτώσις τοῦ ἐδάφους, βαθούλλωμα, λάκ-
κος Λεξ. Δημητρ.: "Ὁ δρόμος ἔχει βουλιάγματα. 6) Με-
ταφ. ὕλική ἢ καὶ ἠθικὴ καταβαράθρωσις, καταστροφὴ
Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

βουλιαγμός ὁ, Ἡπ. βουλιασμός Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουλιάζω.

Καταποντισμός ἐνθ' ἄν.: Κακὸς βουλιαγμός! (ἀρά) Ἡπ.

βουλιάζω, βολᾶζω Πόντ. (Οἶν. Τραπ.) βουλιάζω
κοιν. βουλιάζου πολλαχ. βορ. ιδιωμ. καὶ Πελοπν. (Κίτ.
Μάν. Τσακων.) β'λιάζου βόρ. ιδιωμ. βουλιάν-νου Λυκ.
(Λιθύσσ.) βουλιᾶχνω Κρήτ. κ. ἄ. σβουλιᾶζω Πελοπν.
(Δημητσάν.) βουλῶ Ἄνδρ. Κέρκ. (Ἀργυροῦδ.) Κρήτ.
Σκίαθ. βουλῶν Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) β'λιῶ Σκόπ.
β'λιῶν Σκῦρ. βουλιάω Ζάκ. Πελοπν. (Αἶγ. Κλουτσινοχ.
Λάστ. Τρίκκ.) κ. ἄ. βουλιάου Εὐβ. (Ἰορ.) Ἡπ. Πελοπν.
(Καλάβρυτ. Σουδεν.) β'λιάου Β.Εὐβ. Σκόπ. σβουλῶ
Πελοπν. (Μεσσ.) σβουλιάου Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Με-
τοχ. βιλιαγμένος Ἡπ.

